

HAI PANXOLIÑAS

Lema: “Lóuzara-Loureira”

Hai panxoliñas rexas, feitas ferro
no afouto negrume dalgún berro
pola dor.

E hainas brancas, de moles letanías,
neitegadas de notas manantías
sen máis cor.

Hainas finchadas, sabidas e tolas,
máis patrañas finxidas que panxolas
no escoitar.

Pero tamén as hai que din de certo
que algún ceo por fin ficou aberto
nun luar.

Mesmo hainas que soan á falsía
dalgún ouro que renxe e arrepía.
no Belén.

Ou dun incenso mesto e agrisado,
bretemoso nas vidas e arrotado
sen querer.

Case todas nos falan dese neno
ateigado de luz no seu aceno
de bulir.

Pero hainas con todo xa falado,
con folerpas dun negro inmaculado
no dicir.

Hainas de pan, de codia e máis de relo,
reflectidas de prata e amarelo
resoar.

E ata xurden do viño excedentario
como borras do carto no esceario
de comprar.

Porque hainas de cantos de sereas
coma rezos directamente ás veas
ó chamar

polos novos siareiros desta feira
que trabucan portais nesa lideira
de gastar.

Hai algunha que nin é panxoliña
e semella unha lousa, outra espiña
pra ferir.

E hainas quedas, de versos azulados
de pandeiros rinchóns, domesticados:
é pra rir.

Unha ten o sabor do catecismo
e non falta algún vello amarelismo
no seu son.

Pero hai outra de berce que arrechea
o agarimo vivo que se entrega
á canción.

Hai reclamos que baten nas fazulas,
que utilizan pandeiros, bois e mulas
pra chamar.

Pero hai verbas de ben na boa xente
sen celofán nin ouro polo abrente
de espertar.

Hai figuras que son falsos pastores
polos berces virtuais de falsas cores,
ben sei eu.

Pero outras son puro sentimento
e dan cada un dese contento
candanseu.

Hai panxoliñas doces, de adovío,
brancas de voces dadas ó enfastío
de finxir.

Pero algunhas non han ser mintireiras,
proletarias da fe e xornaleiras
do sentir.

E hai, por fin, algunha coma esta
escabardada entre tanta festa
sen por qué.

É só unha panxoliña que se espiga
e se quere facer bola pantriga,
abofé.